

ΑΓΑΠΗΜΕΝΕ ΜΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

Με άπειρη αγάπη, η μοναχοκόρη σου, Ανδριάννα

Καλέ μου πατέρα, πάνε χρόνια που έφυγες, έτσι ξαφνικά ένα βραδύ ένα γκρίζο σαββατόβραδο 'Ησουν νέος, κατά νέος, μας πόνεσε ανεπανόρθωτα η απουσία σου και ακόμα μας πονάει.

Μείναμε μόνοι με την μητέρα εδώ, σε μια ξένη χώρα, μακριά από την πατρίδα μας την Ελλάδα.

Δεν πρόλαβες να ζήσεις, να χαρείς και να δημιουργήσεις σε αυτή νέα χώρα, που μεταναστέψαμε για μια καλύτερη ζωή, σε αυτή την δεύτερη και καινούργια για μας πατρίδα, την Αυστραλία.

Όλα τα όνειρα σου γκρεμίστηκαν μέσα σε ένα βράδυ, ένα μουντό, Σαββάτο βράδυ, πάνω σε μια σκοτεινή, γκρίζα και κρύα άσφαλτο.

Πήγες με το ποδήλατο να αγοράσεις λίγο ψωμί και γάλα και δεν ξανάρθες πια.. σε χτύπησε αυτοκίνητο...

Ποιος να ήταν άραγε αυτός που έκοψε το νήμα της ζωής σου; ούτε που τον είδα ποτέ, μπορεί και να τον βλέπω έξω αλλά δεν τον γνωρίζω, ίσως και καλύτερα έτσι. Δεν πρόλαβες να μας χαρείς πατέρα, να χαρείς τα παιδιά σου, έφυγες πολύ νωρίς ήμασταν πολύ μικροί ακόμα, πόσο δύσκολα περάσαμε, θυμάμαι η απουσία σου καθημερινά, ήταν πολύ αισθητή.

Πολλές φορές έβλεπα κάποιον σε ποδήλατο στον δρόμο και έλεγα, μοιάζει με τον πατέρα μου και έτρεχα από πίσω να δω το πρόσωπο του, αλλά κάθε φορά απογοητεύομαι. Θυμάμαι εκείνη την τραγική βραδιά που χτύπησε την πόρτα ένας αστυνομικός, κρατούσε ένα γράμμα που το βρήκε στην τσέπη σου, ένα γράμμα, από τον αδελφό σου, τον θείο Τάκη και έτσι με αυτό το γράμμα που είχε γραμμένη την διεύθυνση μας, κατάλαβαν που έμενες και μας έφεραν το μαντάτο. Ήταν ένα μεγάλο χτύπημα για μας.

Θυμάμαι πολλές φορές, έβλεπα απεγνωσμένα έξω από το παράθυρο και με την απελπισία που ένοιωθα, νόμισα ότι έσβησε για πάντα το γέλιο από τα χείλη μου, ένοιωθα ότι δεν θα ξαναγελάσω ποτέ πια, αλλά ο χρόνος όμως που γιατρεύει τις πληγές έκλεισε σιγά - σιγά και την δική μου πληγή, αφήνοντας όμως το μεγάλο της σημάδι για πάντα.

Σε βλέπω στον ύπνο μου ακόμα, μα τότε όταν σε χάσαμε, σε έβλεπα στον ύπνο μου κάθε βράδυ και σε ρώταγα που πήγες; Γιατί μας άφησες; Γιατί δεν έρχεσαι;

Ένα βράδυ, λίγες μέρες μετά από τον χαμό σου, θα ήταν 3 - 4 ημέρες μετά περίπου, είχαμε ξαπλώσει στο ίδιο δωμάτιο και στο ίδιο κρεβάτι με την μητέρα,

διότι είχαμε πάει μετά από όλο αυτό το τραγικό για εμάς γεγονός, στις αδερφής σου το σπίτι, στις θείας Λίτσας, έτσι λοιπόν που ήμασταν ξαπλωμένες και μιλούσαμε για όλη αυτή την τραγωδία που περνούσαμε, μετά από λίγο, ίσως την μητέρα μου να την είχε ζαλίσει λίγο ο ύπνος δεν ξέρω, εγώ πάντως δεν κοιμόμουν, είχα ανοιχτά τα μάτια και σκεπτόμουν διάφορα μες το σκοτάδι του δωματίου, ξαφνικά από την δεξιά μεριά ένοιωσα έναν αέρα στο αυτί μου, από την δεξιά μεριά, που ήταν η μεριά που ήμουν ξαπλωμένη και η άκρη του κρεβατιού.

Ακόμα το θυμάμαι το αισθάνθηκα και άκουσα την φωνή σου πατέρα, μου φάνηκε χαρούμενη η φωνή σου και σαν να μην ήσουν μόνος, δεν άκουσα άλλες φωνές αλλά διαισθανόμουν ότι δεν ήσουν μόνος.

Πάντα εγώ όταν ήμουν μικρή, φοβόμουν τον θάνατο και αυτό το ήξερες πολύ καλά εσύ. Η χαρούμενη φωνή σου, μου ψιθύρισε στο αυτί, ένοιωσα τον αέρα όπως όταν κάποιος σου ψιθυρίζει κάτι στο αυτί, ήταν τόσο ζωντανό, τόσο πραγματικό, ένοιωσα την παρουσία σου, ήσουν εκεί κοντά μου....

-Μη φοβάσαι Ανδριανούλα μου είπες, όλοι στο νεκροταφείο θα πάμε... Ήθελες να μου μιλήσεις, να μου πεις και άλλα το καταλάβαινα, αλλά εγώ τρόμαξα τόσο πολύ, έβγαλα μια φωνή τρόμου, που κατατρόμαξα και την καημένη την μανούλα μου που κόντεψε να πάθει καρδιακή προσβολή από την τρομάρα της, φώναξα ο μπαμπάς είναι εδώ, ο μπαμπάς, τον άκουσα.... Η φωνή σταμάτησε όμως και δεν την ξανάκουσα ούτε τότε, ούτε μετά μα ούτε και ποτέ πια άλλη φορά.

Είχα νευριάσει με τον εαυτό μου, γιατί να τρομάξω, γιατί δεν περίμενα να ακούσω τι άλλο ήθελες να μου πεις πατέρα.... Αν και δεν μπορούσα να εξηγήσω, τα από τα λεγόμενα σου τι ήθελες ακριβώς να μου πεις αλλά μου είπες να μην φοβάμαι, και ήσουν χαρούμενος, αυτό θα το θυμάμαι και θα το κρατώ πάντα.

Την επομένη ημέρα όταν είπα σε όλους στην οικογένεια, του θείου, τα ξαδέρφια και άλλους συγγενείς το τι μου είχε συμβεί, κανένας δεν με πίστευε αλλά αυτό δεν με πείραζε καθόλου, διότι εγώ ήξερα τι έγινε και τι άκουσα, μπορεί να ήταν κάτι το εξωπραγματικό για κάποιον να το πιστέψει μα για μένα ήταν πολύ αληθινό, αληθινοτατο και εκείνα τα λόγια τα θυμάμαι και θα τα θυμάμαι πάντα. Παρόλο που κανένας από τους δικούς μου δεν με πίστευε, με πίστεψε όμως μια γυναίκα, μια ηλικιωμένη κυρία, που ήρθε στο σπίτι, να μας συλλυπηθεί, της διηγήθηκα, το τι μου είχε συμβεί της είπα ένοιωσα την παρουσία και άκουσα την φωνή του πατέρα μου, να μου ψιθυρίζει στο αυτί, της είπα τα λόγια, το τι μου είπε. Η κύρια αυτή, χωρίς καθόλου να ξαφνιαστεί, μου είπε. Παιδί μου, τα πνεύματα, οι ψυχούλες γυρνούν κοντά μας για 40 ημέρες, έτσι και ο πατέρας σου ήρθε κοντά σου, κάτι ήθελε να σου πει, να σου δώσει θάρρος, να σε στηρίξει και να εμψυχώσει, διότι ήξερε την ψυχολογία σου... Αυτά μου είπε η ηλικιωμένη κυρία, θυμάμαι τα λόγια της σαν να ήταν χθες.

Αγαπημένε μου πατέρα ήσουν ένας θαυμάσιος άνθρωπος, γεμάτος καλοσύνη για όλους, ποτέ δεν πείραξες κανέναν και όλοι σε αγαπούσαν.

Η σκέψη μου γυρνά πίσω στο χρόνο και χαμογελώ πολλές φορές, θυμάμαι όταν ερχόμασταν στην Αυστραλία με το καράβι, μικρούλα τότε εγώ αλλά θυμάμαι μερικά γεγονότα τόσο ζωντανά και σαν να ήταν χθες. Ερχόμασταν μαζί με άλλες τρεις οικογένειες από το χωριό μας, μακρύ το ταξίδι και πολλούς τους πείραξε το καράβι και στα προσωπά τους ήταν ζωγραφισμένη η μελαγχολία. Όλοι σε ήθελαν να πας κοντά τους να τους εμψυχώνεις με τα αστεία σου, με τις όμορφες ιστορίες σου, που δεν ξέρω από που σου ερχόταν και μας διηγιόσουν απίστευτα πράγματα, που έκανες όλους να περιμένουν με αγωνιά τι θα πεις παρακάτω, μας έκανες όλους να γελούμε και να ξεχνιόμαστε. Ήσουν το κάτι άλλο, ένας σπουδαίος άνθρωπος που ήθελες να μαλακώνεις τον πόνο των συνανθρώπων σου και να τους κάνεις χαρούμενους. Αυτό με πολύ συγκίνηση, μου το έχουν πει και μου το λένε ακόμα άνθρωποι, που είχαν την τύχη, να σε γνωρίζουν.

Πολλοί όμως πίσω στο χωριό και δικοί μας άνθρωποι, εκμεταλλεύτηκαν όλη αυτή σου την καλοσύνη και σε πλήγωσαν ανεπανόρθωτα. Εσένα μα και όλους εμάς, παίρνοντας μας το σπιτάκι μας, που το ξεπλήρωνες με τόσους κόπους και θυσίες. Αυτό ήταν και η αίτια που φύγαμε για την Αυστραλία, με αποτέλεσμα να χάσουμε και εσένα.

. Πάντα έλεγες δεν πειράζει αυτό λέω και εγώ τώρα, δεν πειράζει, Αυτός εκεί ψηλά που σε έχει στην αγκαλιά του, Αυτός που τα πάντα γνωρίζει, Αυτός ας τους κρίνει για την αδικία που σου έκαναν.

Σε σκέπτομαι ακόμα και ας έχουν περάσει τόσα χρόνια πολλές φορές μιλώ με την φωτογραφία σου, μακάρι να με άκουγες ίσως και να με ακούς, όσο απίθανο και αν μας φαίνεται εμάς, μπορεί και να με βλέπεις από εκεί ψηλά ποιος ξέρει...

Ακόμα θυμάμαι το χέρι σου το δροσερό όταν με έπιανε γρίπη, πόσο κουράγιο μου έδινε εκείνο το δροσερό σου χέρι, εκείνο το στοργικό σου βλέμμα, εκείνα τα λόγια σου τα παρηγορητικά, πάντα μου έδινες τόση δύναμη και κουράγιο που αισθανόμουν απευθείας καλά.

Δεν με έπιανε και λίγες φορές η γρίπη από το πολύ κρύο που είχαμε εκεί πάνω στην Μακεδονία. Αχ! την πολυαγαπημένη μας Μακεδονία πατέρα, είναι ένα θέμα και αυτό που με πονάει πολύ και θέλω να πιστεύω ότι πονάει και πολλούς πατριώτες μας. Μακάρι να γίνει κάτι και να λήξει αυτό το θέμα που απασχολεί την Ελλάδα για πολλά χρόνια τώρα και για αυτό ευθύνονται οι κυβερνήτες της πατρίδας μας . Πολλές φορές συζητώ μαζί σου, μιλώ μπρος στην φωτογραφία σου πατέρα, μιλώ για πολλά θέματα και για τις τόσες αδικίες που γίνονται στον κόσμο, έχουμε πολέμους, σε πολλά μέρη πάνω στη γη, πολύς κόσμος υποφέρει από τους πολέμους, από πείνα, σε αυτή την εποχή και με τον πλούτο που έχει ο πλανήτης μας θα μπορούσαμε να ζούμε όλοι σαν βασιλιάδες.

Στην Ελλάδα μας, πολλοί προδοτές πατέρα, πληθαίνουν κάθε μερα,την έχουν προδώσει, την έχουν καταστρέψει και ξεπουλήσει την πατρίδα μας,

Δεν νομίζω ότι είναι έλληνες αυτοί που την κυβερνούν την Ελλάδα πατέρα, δεν την πονούν, το δείχνει και η μεγάλη τους αδιαφορία για τη χώρα μας.

Είναι αυτοί που την κυβερνούν, έχουμε και τους κακούς μας Γειτόνους και πολλούς εχθρούς πατέρα, από που να αρχίσουμε, τους Σκοπιανούς; τους Τούρκους; Οι Τούρκοι τόσα και τόσα μέρη μας έχουν κλέψει, τόσες χαμένες πατρίδες έχουμε εξ αιτίας τους, τον Πόντο, την Σμύρνη, Κωνσταντινούπολη, Κύπρος, Καππαδοκία, Α. Θράκη και πολλά άλλα, ακόμα όμως δεν χόρτασαν και μας τσιγκλούν συνέχεια κάνουν παραβιάσεις, θέλουν τα νησιά μας, για να δούμε που θα βγάλει όλο αυτό.

Οι Σκοπιανοί πάλι, θέλουν, το όνομα Μακεδονία, την ιστορία μας και τον Μέγα Αλέξανδρο, τον λένε δικό τους και ότι αυτοί είναι οι πραγματικοί Μακεδόνες, τότε εμείς τι είμαστε πατέρα; Το όνομα Μακεδονία που το θέλουν τόσο πολύ, εγώ νομίζω, ότι αυτό είναι το δόλωμα, αυτοί θέλουν πολλά άλλα να κλέψουν από την Ελλάδα, όχι μόνο το όνομα, και την ιστορία της πατρίδας μας, που την διαστρεβλώνουν ανεξέλεγκτα , δεν ξέρω ως που θέλουν να φτάσουν. Στήνουν κάτι αγάλματα στη χώρα τους που είναι όλα δικά μας μέρη, τα χώματα που πατούν είναι δικά μας και αντί να μας πουν ευχαριστώ, μας ζητούν και τα ρέστα, είναι σαν να φιλοξενείς κάποιον στο σπίτι σου και σου ζητά και τον τίτλο του σπιτιού σου.

Μεγάλη προπαγάνδα, η προδοσία σε όλο της το μεγαλείο.

Η Ελλάδα μας δεν φτάνει που έχει όλους αυτούς που την κυνηγούν χρόνια τώρα, είναι προδομένη και από τα ίδια της τα παιδιά, τους κυβερνήτες της, οι πιο πολλοί που κυβέρνησαν την Ελλάδα δεν έκαναν τίποτα καλό για τον τόπο, και τώρα ο πρωθυπουργός 2018,

ο Στίπρας, υπέγραψε συμφωνία, (Την συμφωνία των Πρεσπών) και έδωσε το όνομα Μακεδονία, στους Σκοπιανούς. Αυτό και αν δεν είναι προδοσία. Πάντως το ξαναλέω, αυτοί που την κυβερνούν και οι πιο πολλοί που κυβέρνησαν την Ελλάδα, δεν ήταν και δεν νομίζω να είναι Έλληνες, ούτε Θεό έχουν μέσα τους, ούτε τίποτα, άθεοι μας κυβερνούν. Που είναι εκείνοι οι παλαιοί ήρωες μας, αυτοί που για την πατρίδα τότε πολεμούσαν, για αυτήν έδωσαν τα πάντα, τις περιουσίες τους, έχασαν τους δικούς τους και την ίδια τους τη ζωή, αν δεν ήταν αυτοί οι ήρωες που πέρασαν από την πατρίδα μας μέσα στον χρόνο, άραγε πως θα ήταν η Ελλάδα ίσως και να την είχαν κατασπαράξει,

Σήμερα, άλλαξαν τα πράγματα και αυτοί που μας κυβερνούν,
μάλλον μόνο η τσέπη τους και η καρέκλα, τους ενδιαφέρει. Δεν πρέπει όμως να χάνουμε το
κουράγιο μας ούτε και την αξιοπρέπεια μας, θυμάμαι που έλεγες ότι για μια αξιοπρέπεια ζούμε και
αυτό το κρατώ από μικρή, από τότε που μας το έλεγες. Σαν λαός όμως, σαν έλληνες έχουμε μέσα
μας εκείνη την ελληνική υπερηφάνεια, που δεν θα μας λείψει ποτέ, ούτε η περηφάνια, ούτε η
ελπίδα, ούτε η αγάπη, για την πατρίδα μας.

Η Ελλάδα ποτέ δεν πεθαίνει!

Ένα ρίγος περηφάνιας,
νοιώθω σε όλο το κορμί,
όταν δω να κυματίζει,
η σημαία η γαλανή.

Ζήτω η Ελλάδα μας!

Σ' αγαπάω πατέρα, ο Θεός να αγκαλιάσει και να αναπαύσει την όμορφη, καλή και καθαρή σου
ψυχούλα. Πάντα θα ζεις μέσα στη σκέψη μου και στην καρδιά μου, όσο θα υπάρχω.

Με άπειρη αγάπη, η μοναχοκόρη σου, Ανδριάνα

